

Φορείς των πρωτοβουλιών Πολιτική Γης και Αξιοβίωτης Ολοκληρωμένης Ανάπτυξης στις ορεινές περιοχές

Φορείς των πρωτοβουλιών Αξιοβίωτης Ολοκληρωμένης Ανάπτυξης στις ορεινές περιοχές, δεν μπορούν να είναι παρά οι κάτοικοι των περιοχών αυτών και οι συλλογικές / κοινωνικές οργανώσεις και ενώσεις τους και μάλιστα εφόσον συνειδητοποιούν την μοναδικότητα της αδιάσπαστης ενότητας της φυσικής και της κοινωνικοοικονομικής τους πραγματικότητας όπως αυτή διατηρήθηκε και αποτέλεσε δια μέσου του χρόνου το ειδοποιό χαρακτηριστικό της φύσης, της ποιότητας ζωής και του πολιτισμού τους.

Και αυτό, γιατί «αναπτυξιακές επενδύσεις» με αυστηρά ποσοτικούς οικονομικούς όρους από επενδυτές ξένους προς την φυσιογνωμία, την ουσία, τα μεγέθη, την κλίμακα και την ήρεμη ή άγρια αρμονία των ορεινών περιοχών, για να είναι αντικειμενικά «βιώσιμες» και κερδοφόρες θα υποχρεωθούν να βλάψουν και μακροπρόθεσμα να καταστρέψουν εκείνα τα φυσικά και πολιτισμικά συγκριτικά πλεονεκτήματα τα οποία τις προκάλεσαν, τις τεκμηρίωσαν και τις νομιμοποίησαν υπογράφοντας ταυτόχρονα και την αυτοκαταστροφή τους.

Μια τυπική μεγάλη π.χ. ξενοδοχειακή μονάδα σε μια ορεινή περιοχή, η οποία με τα κριτήρια της σχετικής αγοράς θα πρέπει να εξασφαλίζει σύγχρονες λειτουργίες, ανέσεις και ευκολίες που να ικανοποιούν τις ποσοτικές και ποιοτικές απαιτήσεις των τουριστών, μοιραία θα αποτελεί με το συνολικό της μέγεθος ξένο σώμα, (οσοδήποτε και αν επιχειρήσει να σεβασθεί εξωτερικά παραδοσιακά οικοδομικά συστήματα και μέσα) στο συγκεκριμένο φυσικό και πολιτισμικό περιβάλλον της περιοχής.

Το υψηλής στάθμης εκπαιδευμένο του προσωπικό, συνηθέστατα εποχιακό, δεν θα προέρχεται από τους κατοίκους της περιοχής και οι ελάχιστες νέες θέσεις εργασίας που θα δημιουργηθούν θα αφορούν σε καθαρά υπηρετικές λειτουργίες.

Τα απαραίτητα για τέτοιου μεγέθους επένδυση έργα υποδομής, (οδικές προσβάσεις, χώροι στάθμευσης και αθλοπαιδιών, πισίνες κ.λπ.) και τα παρεπόμενά τους αναγκαστικά θα μεταβάλουν την γεωμορφολογική αρμονία της περιοχής, θα τραυματίσουν το φυσικό τοπίο, αλλά και την εύθραυστη γεωλογία της περιοχής ιδιαίτερα σε περιοχές μεγάλων κλίσεων, θα ενθαρρύνουν μεγαλύτερους κυκλοφοριακούς φόρτους, και θα συμβάλουν στην αποψίλωση των τοπικών δασών και την προοδευτική υποβάθμιση των εδαφών.

Τα μεγέθη της υπερκατανάλωσης φυσικών διαθεσίμων (π.χ. νερών) από τη λειτουργία μιας μεγάλης ξενοδοχειακής μονάδας μπορεί να δημιουργήσουν αντίστοιχα σημαντικότερες ελλείψεις στην κανονική χρήση τους από τον τοπικό πληθυσμό.

Η επιτυχημένη και αποδοτική λειτουργία μιας τέτοιας μονάδας η οποία αξιοποιεί τη γειτνίασή της π.χ. με ένα σύγχρονο χιονοδρομικό κέντρο, με ένα σημαντικό βιότοπο ή δρόμο, με περιοχές αξιολογής ιστορικής, αρχαιολογικής, πολιτισμικής ή αισθητικής σημασίας κ.λπ. και μάλιστα χωρίς να συνεισφέρει ουσιαστικά στην ολοκληρωμένη ανάπτυξη της περιοχής, είναι μοιραίο να ενθαρρύνει παρόμοιες ανταγωνιστικές επενδύσεις που μακροπρόθεσμα με τη σειρά τους θα επιβαρύνουν ποικιλότροπα την ορεινή περιοχή, η οποία έτσι προοδευτικά θα χάσει την ελκυστικότητά της μοναδικότητάς της, με αυτονόητες δυσμενείς επιπτώσεις και γι' αυτές τις ίδιες.

Στην Ελλάδα υπάρχουν πολλά παραδείγματα που παρόμοιες επενδύσεις (και όχι μόνο σε ορεινές περιοχές), παρά την ενίσχυσή τους με δημόσιους πόρους μέσω της παροχής αναπτυξιακών κινήτρων, φθίνουν

Αρχές για την Αξιοβίωτη Ολοκληρωμένη Ανάπτυξη στις Ορεινές Περιοχές Τεχνικά Έργα και Χρήσεις και Πολιτική Γης

Η κλίμακα και τα μεγέθη των έργων

Στις ορεινές περιοχές, δεν νοείται, δεν σχεδιάζεται, δεν προγραμματίζεται, δεν μελετάται και δεν χρηματοδοτείται από δημόσιους εθνικούς ή ευρωπαϊκούς πόρους, (αλλά και δεν εγκρίνεται οποιαδήποτε σχετική ιδιωτική επένδυση), τεχνικό ή αναπτυξιακό έργο του οποίου τα μεγέθη και η κλίμακα αποκλίνουν από τα μεγέθη, οριζοντιογραφικά και υψομετρικά, που προσδιορίζουν τη συγκεκριμένη γεωμορφολογική ιδιαιτερότητα και αρμονία τους.

Το «μικρό» που είναι όμορφο και όχι μόνο κατά τον Σουμάχερ, αποτελεί το κύριο χαρακτηριστικό γνώρισμα των ορεινών περιοχών στις οποίες τα μεγέθη, τα σχήματα, η κλίμακα και η σχέση με την περιβάλλουσα φυσική πραγματικότητα, τόσο των σπιτιών, των σχολείων, των εκκλησιών, των εργαστηρίων όσο και των υποδομών και λοιπών κατασκευών γενικότερα διαμορφώθηκαν δια μέσου του χρόνου με βάση τις πραγματικές ανάγκες των κατοίκων.